

11706

р_К59А_006036

№ 65

25.IX.1907 г.

Берлин

Мила ми женице, чаках цели три дена с ужасна болка на сърцето, докато получа един окончателен отговор от теб и най-сетне днес, 25 септ. получих затвореното ти от 23. т.м.

Чаках го с мъчително нетърпение, защото мислех, че ти, заедно с Кирчо, бихте могли да направите нещо, за да ми се върне заявлението, Мислех, че ще направите това навреме, преди още министра да е написал резолюцията. Но сега е вече много ^{късно и} добре ще е било, ако не сте правили нищо, защото излиза, че го ударихме на пазарлък. Затуй тези 4-5 дена съм в голямо нервно напрежение. Не мога нищо да върша, даже и да мисля съм почнал малко тежичко. Поекоро, по-скоро пращай парите за път! По-скоро, защото тука мога да полудея. Ще речеш, защо? Струва ми се, аз бях ти писал подробно как прекарвам тук времето си. То е тъй утегчително, тъй безцветно, та в 6-10 месеца тук могат всичките ми умствени способности да затынеят. Ти много добре забелязваш в това си затвор. писмо, че далеч от теб аз не съм способен за работа. Верно е. Има голяма разлика от ергенликът и сега. Затова, за да бъде по-полезен и по-работлив, аз щом получа парите, ще замина още на другият ден за Петербург. Там ще стоя най-много един месец. Ще зависи доколко изкуството ще ме интересува. Когато наближи 20-25 октомврий аз ще пиша на г.Лазаров, че понеже репертуарът, който досега е раздаден и който ще се играе тази зима - аз нямам нито една роля, затова ще го моля, т.е. по право ще му съобщя, че в Москва ще се бавя един месец, значи не по-рано от 1 декемврий аз ще бъде в София. На това той ще се съгласи вярвам, като му пиша, че го правя в интереса на рабо-

тата ми, още повече, че в заявлението ми не е определено числото, денят и месеца, а е казано само, че ще се върна в началото на ноемврий.

Ще чакам, значи, да ми изпратиш пътните пари, но не и заплатата за октомври. Аз ще замина на другия ден, щом получа пътните. А заплатата ще ми пратиш в Петербург, когато ти съобщи точният си адрес. Ти ме питаш за мнението ми окончателното мое мнение по това заминаване - и то е това, което ти писах по-горе. Значи, сбогом от Берлин! Ще ми олекне, когато се мъхна от него. Аз няма да пътувам, но ще хвърча, ще летя към Петербург. Ако и там остана недоволен, тогава ще бързам за Москва, дето именно ще удовлетвори ненаситната си жажда.

Аз, миличка, никак не се разкайвам, че тѣй рано ще си дойда. И това не съм гонаправил от безхарактерност, както изглежда на пръв поглед. Тази постъпка е диктувана напълно от здравият ми разум, добре обмислена. Нима аз не ти казвах, още когато ти беше тук, че съм готов да се върна?! Да, затова сега, след като видях сички театри, които ме интересуват - аз съм наситен и положително виждам, че по-нататъшното ми стоене тук в сяко отношение не е необходимо. А язика, е, той ще се зубри и в България. Стига аз да искам да го науча, сега имам поне основа, нататък се иска само занимание.

Не мога, мило ми пиле, не мога да стоя повече далеч от теб. Аз се съсипвам! Без теб, какво е живота?! Като те няма да ме сърдиш, закачаш и като те няма теб, при когото да си отпочивам; защо ми е това еднообразие: граматика, обед, театър, спане! Граматика, обед, театър, спане! и т.н. повтаря се до безкрайност.

Квартиранта, г. Папанчев, който сте намерили, е един много пияница, развратен и мръсен човек. Струва ми се, че е женен

даже. Много е приятел с Николовица и тути кванти. Гледай да го
респектираш.

Цалувам те хиляди пъти по най-сладките места на твоето
чисто и непорочно тяло. Изпращам ти вагони сила и кураж в бор-
бата с враговете. Вечно твой верен Нася.

Целуни Оля и поздравя всички.

Пак щях да забравя датата. 25.IX.07. Защо не си ми
писала дали си получила ред хубави картички от мен?